

Folketinget har senest med virkning fra 1. juli 1994 vedtaget nye regler på førtidspensionsområdet, der har til formål yderligere at fremme den aktiverende indsats. Med muligheden for udlægning af tilkendelseskompetencen kan der på lokalt niveau ske en øget koordination og effektivisering af den samlede indsats. Samtidig indebærer denne lovændring, at kommuner, der får tillagt den fulde tilkendelseskompetence, skal oprette et socialt koordinationsudvalg.

Dette udvalg har bl.a. til opgave at følge udviklingen i kommunernes sagsbehandlings- og afgørelsespraksis i sager om opfølgning af sygedagpenge og kontanthjælp samt i sager om aktivering, revalidering eller førtidspension. Så der er altså mange aktiviteter i gang for at forhindre, at mennesker på sygedagpenge falder ud af systemet. Bestræbelserne går på at hjælpe dem tilbage til en aktiv tilværelse på arbejdsmarkedet og modvirke, at de falder ned i et hul mellem sygedagpenge og førtidspension, og det må være den rigtige måde at sætte ind på over for mennesker med en langvarig sygdom.

SF mener, at omkostningerne ved lovforslaget er omkring 85 mio. kr. Socialministeriet skønner dog, at omkostningerne vil være noget højere, nemlig 121 mio. kr.

Jeg vil gerne sige, at det selvfølgelig er en sympatisk indstilling, der ligger bag SF's forslag, men det kan faktisk komme til at virke modsat, fordi det kan betyde, at mennesker med langvarig sygdom ikke bliver hjulpet af kommunerne til at komme i gang med et aktivt arbejdsliv. Det mener vi er nødvendigt, og det er den indsats, regeringen arbejder på at forstærke. Og med den begrundelse vil jeg afvise forslaget.

Jytte Madsen (S):

SF's lovforslag, der indebærer, at varighedsreglen for sygedagpenge skal ophæves, har en meget kort lovtekst, men konsekvenserne er meget vidtrækkende.

I bemærkningerne anføres nogle udsagn, der skulle indikere, at loven ikke er socialt retfærdig. Det er vi fra Socialdemokratiet ikke enig i. Jeg vil derfor gerne påpege, at når der på nuværende tidspunkt er en regel, hvorefter man kan få sygedagpenge i 52 uger, er dette ikke ensbetydende med, at man får frataget muligheden for dagpengene ud over de 52 uger.

Socialministeren har lige redegjort for de muligheder, der er i henhold til bekendtgørelsen, så det skal jeg ikke yderligere forlænge debatten med. Men vi mener, det er en helt klar forplig-

telse for kommunerne, at de følger den enkelte dagpengemodtager meget og ikke bare retter sig efter teksten, hvor der står, at man efter minimum 3 måneder skal gå ind og vurdere. Der er heldigvis kommuner, der allerede på nuværende tidspunkt går ind og vurderer meget tidligere i forløbet, og derfor har man også mulighed for at følge den enkelte dagpengemodtager, så man hele tiden kan vurdere og ikke udsætter nogle mennesker, der i forvejen har det dårligt, for et yderligere pres.

Det skal være helt klart, at der ikke må lægges pres på patienterne, de enkelte dagpengemodtagere, for at overgå til en anden form for udbetaling, som det er skitseret i SF's bemærkninger.

Den socialdemokratiske gruppe mener, at den nuværende lov giver gode muligheder for at give en individuel vurdering, og vi kan derfor ikke tilslutte os forslaget.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg kan forstå, at man afviser forslaget fra den socialdemokratiske ordførers side, men jeg synes, det er lovlig stærkt at afvise det med, at det er en retfærdig lov, vi har nu.

Jeg vil godt sige på SF's vegne, at vi gerne vil bidrage under udvalgsarbejdet med at vise, hvad det her har af konsekvenser.

Jeg kan forstå den argumentation, der siger, man er bange for de økonomiske konsekvenser, men at kalde det her en retfærdig lov! Må jeg minde om, at vi har at gøre med sager, hvor mennesker falder igennem på grund af sygdom, hvor der ikke er fine masker nok til at samle mennesker op. Vi har stribevis af eksempler, og jeg skal nævne nogle få.

Der er f.eks. arbejds-skadesager, hvor folk mister deres indtægt, hvis de er samboende med en, der bare har en indtægt på 120.000-130.000 kr. Vi har eksempler på forbigående sygdomme, f.eks. bækkenbundsløsning, hvor en familie mister den ene indtægt, og vi har eksempler på andre typer af sygdomme. Jeg medgiver, at der er lavet visse forlængelsesmuligheder, men vi har stadig en stribe sager.

Jeg vil godt anholde, at man kalder det en retfærdighedslov – jeg synes, det er stærk tobak. Jeg vil godt spørge den socialdemokratiske ordfører: Hvis nu vi er i stand til undervejs i udvalgsarbejdet at påvise, at det her rammer nogle mennesker, der på grund af sygdom mister indtægten på den ene side, vil Socialdemokratiet så lade sig overbevise om, at det ikke er en retfærdighedslov, men en uretfærdighedslov?